

Igaz mese a beszélő vérnyomásmérő megszületéséről

Többször kérdezték már tőlem, hogyan adtuk a fejünket beszélő vérnyomásmérő fejlesztésére. A kiinduló ötlet sem volt átlagos, de most inkább az elindulásáról szeretnék mesélni.

Szerénységem (kevés önbizalommal) egy unalmas tavaszi délután, felhívja a neves és nemzetes vállalat központi számát. Adná-e áldását egy sosem bizonyított, névtelen cég azon elképzeléséhez, hogy közös erővel beszélő eszközt fejlesszenek? Lelkes fiatalember nem várt rövid úton eljut a főmérnökhöz, ahol hallatlan ötletének remegős előadása után, várja a reménysorvasztó választ, „kérem, mi ilyen dolgokkal nem foglalkozunk”.

De nem! Hősünk nem kapja meg a számára is megnyugtatónak érzett „elbocsájtó szent üzenetet”. Helyette egyszerű kérdés érkezik: „pontosan mire is gondol?” És ez baj. Mert akkor most mégiscsak el kéne mondani azt, amit e kicsike cég vezetője sem gondolt át komolyan. Beszélő vérnyomásmérőt kéne csinálni.

Hősünk öt méter mély levegőt vesz, és kiliheg magából néhány olyan mondatot, amit nemhogy érettségi vizsgán, de egy óvodai felvételin is megmosolyognának. Majd csendben vár, tudván, hogy a beszélgetésnek itt van vége. De újra téved. Mert ki szelet vet, vihart arat, jó a nem várt válasz. „Remélem értem amit mond, mikor tudnánk erről bővebben beszélni?”

Lelkes fiatalember — már javuló önbizalommal — meglepetését leplezni próbálva határozottabb szavakkal áll ellő. „Hát kérem, ha Önnek is megfelelne, és csekélységgemmel nem zavarnám, a jövő hét egyik váratlan napja megfelelhetne.” És persze boldog, mert jól kivágta magát. Fontos ember ő, üres naptárja meg a telefonban nem látszik. Úgy érzi sínen van, hiszen az a két-három hónap, ami a találkozóig eltelik elég lesz a felkészülésre. Nyugodtan várja a szokásos válaszok egyikét, például ilyet: „Nézze, ebben az ében már nem érek rá, de a jövő év novemberében tudok önre 10 percet szakítani.”

Hosszas csend helyet gyorsan jön a válasz. Nem kitérő, semmi sallang, de egyszerű, mint a mondat végén a pont. Le is eset tőle az állam úgy, hogy azt hittem fel kell varratni. Mert az én kis történetem meg se íródott volna, ha a meséket meghazudtoló válasz, nem e rövid kérdés lett volna. „Most nem ér rá?”

Hosszú idő — 13 év — telt el e jeles nap óta. Mái napig beszélő eszközöket fejlesztünk, de most is fülembé cseng ez a rövid mondat. Megteremtette a hitet bennem, hogy nekem is lehetnek olyan ötleteim, ami másnak is tetszik. Köszönöm ezt annak az embernek, akivel ma is együtt dolgozunk, és nem kis büszkeségemre a barátomnak mondhatom.

Ja, és ha nem mondtam volna, minő véletlen, rá értem aznap délután.

Kovács Zoltán a Hangvilág kft ügyvezető igazgatója.